

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES VERDAL

ΔΙΠΛΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ



ΑΟΣΥΡΟΣ, σαρκώδης και συλλογισμένος, βριμάτιζε απ' το πρωί στην πιο ψηλή έπαλξη του λόφου, ο φρουράρχος του φρουρίου της Ουρόνενα, κ' όλο μολογούσε χειρονομώντας...

Μερώντζα τώρα βρισκόταν άπινος. Σταματούσε ξαφνικά τον νευρικό μονόλογό του, άνοιγε κάποιον χιλοσταλάζονμένο χαρτί, το διάβαζε, και πάλι ξανάγειρε τις άτέλειτες βόλτες του...

— Μουχιοούριζε διαρκώς : — Έφτά χρόνια με πολιορκούν έπιόνα, αυτοί οι καταραμένοι Σαρακηνό!...

Κι' όμως άντεχω άκόμα... Ναι, χίλιες φορές καλύτερα από στερήσεις, παρά να παραδώσουμε το φρούριο στα χέρια των άπιστων !...

Τά χέρια του κλείστηκαν ξανά κ' η ματιά του στοιφοούρισε πονεμένη παντού. Αντίκρισε ο γρηάλεος και ψηλόκομος ευπατρίδης τις σκελετωμένες απ' την πείνα μορφές μιας χούφτας — πληγωμένων κ' αιμάτων — επιρροσιστών του όχρου φρουρίου, αντίκρισε τη δυστυχία και τη στέρηση, θροασισμένες άπειληχτές πειά ανάμεσα στην οικογένειά του και στη λαούθη φρουρά του, κ' η ψυχή του μάτωσε...

— Μά όχι... Μουχιοούριζε περιήματα. Κάλιο να πεθάνουμε όλοι τιμημένα, παρά να ζήσουμε ντροπισμένα... Σ' έμένα, τον άσπιλο Λον Ένριχα - Βιάσσο - Ανούλδο, μαρζήσιο του Βαλαδολίδ του Φονέριτε Κάμπος και της Σαρακούσας και κόρητα του Τόρρε ντέλ Φονέζο, μεγάλωνα της Ίσπανίας και στρατηγό του Ιπλιού, έπιστεύτεριζε ο βασιλέας και χιούος μου την άμυνα του έχυρού αυτού φρουρίου της Ουρόνενα, άπαραίτητου κλειδιού για την ασφάλεια της πρωτεύουσής... Δεν θα προδώσω λογόν την έντολή του, ούτε και την έμιστοσύνη του... Καλύτερα ό χάος, παρά η άπιαία !...

Θρόσιμα ανάλαφρο στην άρχη και κλαγγή σπαθιού κατόπιν κάποιου φρουρού που χαμετούσε πρόσπολο σεβαστό, άνάρχασε τον ξαναμμένο φρουράρχο να γροισί το κεφάλι του. Αντίκρισε με έκπληξη τη δόνα Μαρία, την άγαπημένη γυναίκα του και κόρη του βασιλέως του, η όποία τον πλησίαζε άδύορβα, με έξαφαισι θλιμμένη στο άρχοντικό πρόσπολό της...

Πρίν προλάβει να της μιλήσει, έκείνη ψιθύρισε άρχά :

— Άγαπημένε μου, άλλω δυό άκόμα πεθαίνουν τη στιγμή αυτή στην «Αύλη των Τιμών» απ' την έξάντλησή... Δεν νομίζεις, πως πρέπει επέτέλους να προτείνης στον Έμισή των Σαρακηνών μια συμφωνία παραδόσεως του φρουρίου, με όρους έντιμους κ' άξιολογούς ;... Θα είναι η μόνη σωτηρία όλων μας... Βλέπεις, άλλωστε, πως κ' η Αύτου Μεγαλειότης, ο πατέρας μου άκόμα, μάς έξχασε δοπάνω έφτα όλόκληρα χρόνια... Ούτε τρόφιμα, ούτε ενισχύσεις κάθε είδους σου έστειλε, στο διάστημα αυτό !...

— Ύψηλοτάτη πριγκίπισσά μου κ' άγαπημένη μου γυναίκα, ξεχνάς πολλά πράγματα αυτή τη στιγμή, που μου προτείνεις μια τόσο άτιμοτική λύση... Χρωστό πολλά στον Ύψηλό κριούρχη μου και πατέρα σου... Πρώτα - πρώτα, μούδωσε την κόρη του για σύζυγό μου... Με άνάδειξε στα άνώτατα αξιώματα, μούδωσε μόνιμη τιμητική φρουρά από έκατό έπατριώδες, σούδωσε έκατό κοπέλλες των καλύτερων οικογενειών για δεσποινίδες της Τιμής, και στο τέλος μου έμιστεύτεριζε την άμυνα του χραιομότερου στηρίγματος της Ίσπανίας μας...

— Ναι, μα σε ξεχασε όλότελα εδώ !... Τόν διέκοψε πάλι η δόνα Μαρία με κάποιον πεποιμα, γυναικείο φρεσκά.

Μά ό φρουράρχος της Ουρόνενα ξανάτε άποφασιστικά : — Ούτε λέξη πειά, δόνα Μαρία... Άν δέν μούσταίτε στο μεταξύ αυτό τρούφιμα κ' ενισχύσεις, θα πη πως δέν μπορούσε να τό κάνη... Άσφαγε το περισσεύον, στον κρείσιμο κ' άπελπισμένο άγωνα του ;

Έσκιρταν κ' οι δυό τους τώρα το κεφάλι, λιγισμένοι απ' τη συμπφορά κ' απ' τον άμικο κίνδυνο του πιο σκληρού θανάτου, που άρχιζε τώρα να χαιδέινη όλους έκειμέσα με τά σκελετωμένα και ψυχρά δάχτυλά του...

Έξαφνα τινάχτηκαν κ' οι δυό τους. Ένας νεαρός άξιοματικός, ό δούξ της Βαρκελώνας, λάμπωνος άλόγωνος της έξακονστής με έξεπεσμένης τώρα οικογενείας των δονικών της Βαρκελώνας, φάνηκε στην έπαλξη, κρατώντας απ' το χέρι τη γοητευτική Ίσαβέλλα, τη μονάκριβη κ' άγαπημένη τους κόρη !...

— Τί θέλετε εδώ έσεις, δίχως την άδειά μου ;... Ξεφώνισε καταπλή-

χτος ό γρηάλεος φρουράρχος.

Κι' ύστερα, προσκλώνοντας άσθηρό το βλέμμα του στον ταραγμένο λαγάκι νεό. Ξανάτε :

— Τί σημαίνει αυτό, χιούε δούξ ;... Τί θέλει η κόρη μου μαζί σας, μα άτέια ώρα για σ' ένα τέτατο μέρος ;...

Ο νεαρός άξιοματικός χαμείτισε στρατιωτικά τον άρχηγό του, κ' έξακολούθητας να κρατάει τρυφερά το χέρι της όλοζόκκινης και χαμηλόβλεπης Ίσαβέλλας, έπτε άρχά κ' άποφασιστικά :

— Ένδοξότατε, συγχωρήστε με... Τολμά να σάς δηλώσω, ότι άγαπητή έίλιζινά τη δεσποινίδα κόρη σας, η όποία άνταποζογίνεται έπίσης στα τιμή κ' άνστερεόδουλα αισθήματά μου... Σάς έλοζόκκινη και σώσω το φρούριο και τη ζωή της, καθώς και τη ζωή όλων μας εδώ, άν μου χαρίσετε ως αντάλλαγμα την εύτυχία, δίνοντάς μου την Ίσαβέλλα για σύζυγο !...

Ο καταπλήχτος φρουράρχος κούταζε τη σύζυγό του με άπορία. Κι' έκείνη μοιχοούριζε με συγκίνηση :

— Άγαπητέ σύζυγέ μου, ξερω από καιρό το τρυφερό ειδύλλιο τους και το ενθουσιο... Άποφάσισε σχετικά κ' εσύ. Ο νεαρός δούξ τιμήσε με την ήρωική κ' άσπιλη διαγωγή του το φημισμένο όνομα της οικογενείας του...

— Έστο !... Άποκρίθηκε αλλά ό φρουράρχος. Προσπαθήστε, χιούε δούξ, να κερδίσετε την εύτυχία με όποιον τρόπο νομίζετε καλύτερο, άρκεσι να είναι σύμφωνος με την Τιμή και το Καθήκον !...

Χρόσιαν με τη λαγύρα στην ψυχή όλοι τους. Άπ' την ίδια ήμερα ό δούξ συγκέντρωσε απ' τις έπαίδους δεξωμένες όλο το διαθέσιμο λογιστικό νερό και κανονισε σύμφωνα με αυτό τις ήμερήσιες μερίδες.

Έπειτα πρόσταξε να μην ένταφιάζουν τα πτώματα των πληγωμένων και των άρροστών, που πεθάναν απ' τις πληγές κ' απ' την έξάντληση της πείνας, αλλά, άφοι τα κείνιζε ώρα πολλή χωρικά στην αύλη του φρουρίου — για να τά προφύλαξη απ' τη σαπία — τά έστηνε κατόπιν όρθά με μια λόγγη στο χέρι, κοντά στις ψηλές έπαλξεις του φρουρίου, ώστε να φαίνονται απ' τον έχθρό σαν ζωντανόι πολεμιστά που άγροντούσαν...

Και τελευταία, ύστερ' από λίγες μέρες, έστειλε έπιτήδεια στο έχθρικό στρατέυμα μερικους έμιστούς στρατιώτες, δήθεν ότι άπελίστηκαν πειά απ' την πολυετή πολιορκία κ' αυτοόλησαν στον έχθρό, βαρνετισμένοι απ' τις κακουχίες...

Πέρασαν άκόμα λίγες μέρες άγονίας και μια χαρναγή δυό - τρεις άπ' τους δήθεν αυτοόλους κατέφρασαν να ξεφύγουν απ' τους Σαρακηνούς και να φτάσουν στο φρούριο, κομιστά πολυτιμών πληροφοριών απ' την τολμηρή αυτή καταστοπεία τους.

Άνάφεραν στον φρουράρχο και στον νεαρό δούκα ότι κ' οι Σαρακηνόι είχαν χάσει πειά την όποκονή τους, ποδοπατώντας μάταια έπί τόσα χρόνια το χόμο ολόγυρα στο άπόρθητο έκείνο φρούριο κ' ότι με χίλιες άπειλές κ' ύποσχέσεις τους συγκρατούσαν άκόμη ό άρχοντί τους...

Ο ίδιος ό Έμισής μάλιστα κάθε πρωί τους βεβαίωνε ότι ώρα με την ώρα οι πολιορκουόμενοι, έξάντλημένοι απ' την πείνα, θα παραδινόντουσαν έξάπαντος !...

Γενάτος χαρά τώρα ό νεαρός δούξ, σάν να περιέρινε άκριβώς ν' άκούθη αυτές τις πληροφορίες, πρόσταξε να τού φέρον δια τά λιγιστά διαθέσιμα φρούμια που βρισκόντουσαν στο φρούριο. Έπειτα, άφοι μοίρασε πλοισοσάφρα τα υπόλοιπα σκακιά του άλευρού στους πολιορκουόμενους, για να ζυώσουν άλλα φρούμια — τά τελευταία, άλλωστε ! — άρρησε δυό - τρεις μέρες στην ήγμοσία να άπομονοχιάσουν τά σχεδόν μισομυλιασμένα έτοιμα χαρβέλια...

Κι' ένα πρωί υπέροδεψε ανάμεσα στα σκουπίδια του φρουρίου καμιά δεκαριά απ' τά άχρηστα πειά αυτά φρούμια, κ' έπτε να τά πετάξουν δια μαζύ κάτω απ' τον λόφο και στη σπηνηθισμένη θέσι που τά πετούσαν ως τώρα κάθε μέρα...

Οι Σαρακηνόι έτρεξαν — όπως άλλωστε έκαναν ίσαμε τώρα — να ψιζούν με προσοχή τά σκουπίδια, μήπως βροδιν καμιά πολύτιμη ένδειξη, απ' την όποία νάβγαζαν συμπεράσματα για την κατάσταση των πολιορκουμένων...

Παραξενεμμένοι για τό άπροσδόητο εθρημά τους, έφεραν στη σηνή του Έμισή τα φρούμια έκείνα, μαζύ με διάφορα άλλα μικροπραγματάκια και κομιστά σπασμένον κονταριών...

Μά άν παραξενεύτηκαν οι άπλοίοι αυτοί πολεμιστά, ό Έμισής τους έμεινε καταπλήχτος. Φώναξε τους στρατηγούς του ταραγμένους και δείχνοντάς τους τά άπροσδόητα αυτά εθρημάτα, ξεφώνισε :

— Άλλάχ... Άλλάχ... Μας άπαρηήθηκε όριστικά τη φορά αυτή...



Η ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΘΟΩΝΗΣ

ΜΑΙΡΗ ΠΙΚΦΟΡΔ

(Μία σκιαγραφία της από τον Ντούγκλας Φαίρμανκς υιόν)



Η Μαίρη Πικφορδ ήταν παντρεμένη με τον Ντούγκλας Φαίρμανκς πατέρα. Ο υιός Ντούγκλας δέν είνε παιδί της. Έγεννήθη από τον πρώτο γάμο του Φαίρμανκς πατρός. Έζησεν όμως στη μικρή του ηλικία κοντά στη Μαίρη Πικφορδ, που ήταν μητέρα του. Έτσι την έγνωρισε καλά. Και ή καλύτερο σκιαγραφία της είνε από τα πιο ενδιαφέροντα πορτραίτα των κινηματογραφικών αστέρων του Χόλλυγουντ, που έχει δημοσιεύσει ο Φαίρμανκς υιός.

Όλοι γενναίως θεωρούν τον Σιδνεύ Γκρόμαν, τον δημιουργό του Χόλλυγουντ, υπεύθυνο για το χαρματισμό της Μαίρης Πικφορδ ως «Μνηστής του Κόσμου». Πράγματι την επωνυμία αυτή της την έδωσεν ο Σιδνεύ από δώλιον έτών, όταν ήταν διεθνήτης ενός θεάτρου του Αγίου Φραγκίσκου, επ' ευκαιρία ενός φίλμ, στο όποιο εθοιάμενεν ή Μαίρη. Καί της έμεινε.

Σέ όσους όμως γνωρίζουν καλά την Πικφορδ, ή επωνυμία αυτή δέν φαίνεται να της ταιριάζη. Η Μαίρη Πικφορδ είνε πάρα πολύ αστήρη στη ζωή της, κι' αυτός ο αξιοσημιατικός τίτλος της «Μνηστής του Κόσμου» δέν της πάει καθόλου.

Η Πικφορδ τρέφει άπειρο σεβασμό, εύγνωμοσύνη και συμπάθεια προς όλους όσους, καθ' οιονδήποτε τρόπο, εξημερήσαν τις φιλοδοξίες της.

Είπαν πώς ή Μαίρη είνε ένα αιώσιο χορτσιάκι, με μυαλό γυναίκας. Λάθος. Έρχετο μάλλον να πούνε πώς είνε ή αιώσια γυναίκα με μυαλό χορτσιού.

Καμιά φορά ζατανάει σιωστός μετέλας, λόγω της ειλζοινείας των γνωμών της. Κι' αυτό συμβαίνει, γιατί ποτέ δέν φοβάται τις συνέπειες των γνωμών της, των λόγων της και των πράξεών της. Είνε άφοβος μέχρι θανάτου, ειλζοινής μέγους αθάδειας. Υπερβολικά είνε νειδίτη, συγχρόνως δέν άρνηει ποτέ κανένα σχέδιο, χωρίς να τό μελετήσει βαθύτατα, απ' όλες του τις πλευρές. Κατά βάθος είνε γυναίκα με υπερβολική θηλυκότητα. Στη δουλειά όμως δείχνεται άπταρς περισσότερου απ' όλους τους άντρες που συνεταιρίζονται μαζί της.

Κριμαίει οίασδήποτε συγκεντρώσεως και κάθε συμβουλίου. Έχει την πολύτιμη ικανότητα να απορή ν' άναμετοά κάθε κρίση κατάσταση, με άόλητη ηρεμία και ίσορροπή αντίληψη. Όταν την παρακαλέσουν να δώση συνέντευξη κι' άπορρασίει να μιλήση, έτοιμάζεται έξ των προτέρων και φροντίζει ώστε κάθε λέξη που θα πη νείχη τη θέσι της. Σέ κάθε μία απ' τις πράξεις της τέλος ανακαλύπτει κανείς τη θέληση, που καταβάλλει για να διατηρήση την ένεργητικότητα, με την όποια την έχει προικίσει ή φύσις.

\*\*\*

Είνε συγχρόνως τρομερή εγωίστρια και έξαιρετικά γενναίωφνη. Άλλωστε, ό εγωισμός της είνε παραπάνω από εύλογος, λόγω της μοναδικής θέσεως που κατέχει. Πρόσει όλα να υποκύπτουν στη θέλησή της και μ' όλο που δέν έξασσει ποτέ την παραμικρή ίσει σχετιζώς, στη θέλησή της υποτάσσονται όλοι και όλα. Όταν εργάζεται τίποτε δέν έχει γι' αυτή σημασία μεγαλύτερη απ' τη δουλειά της. Η εργασία την άπορραά έξ όλοζήρου, οίσοδήποτε κι' άν είνε ό σκοπός των προσπαθειών της.

Κοροιδείει όλες τις ένοχίες ή άνοχίες παρεξηγήσεις της Τέχνης στον κινηματογράφο. Αιρεθώνει όμως όλον τον πλούτο του ταλέντου της για την τελειοποίησή της τέχνης αυτής.

Όταν γράφει ένα έργο είνε, έν πάση ειλζοινεία, πεπεισμένη ότι δημιουργεί ένα άριστοέργημα. Άλλά έξίσον ειλζοινής είνε και όταν, άφού τό φέρει εις πέρας, τό κρίνει ως άτελές. Δέν έδίδασκε πολλές φορές να θουσίση εξατομικωμένα δολόζηρα δολιαρίων και εργασιών και προσπάθειες πολλών μηνών, καταστρέφοντας μάλλον ένα φίλμ, παρά να τό δώση στο κοινό κακοπαγμένο, καχογνωσμένο ή άποσώδητο άτέλες. Έζείνοι με τους όποιους συνεταιρίζεται όμως παραπονούνται και την συμβουλεύουν να κρίνη μόν τέτοιες χειρονομίες μεγαλειώδεις, αλλά να μη στοργίζον και τόσο πολύ.

Είνε φιλεύσπλαχνη, μα με άπόλυτη διακριτικότητα. Τη θαυμάζουν ό-

Ένώ εμείς κρατούμε τό χορμάτιο μας με τα δόντια, ειλζίζοντας από στιγμή σέ στιγμή να τους λυγίσουμε απ' την πεύνα, έξείνοι οι άπιστοι σκόλη καλοτρόων... Κι' όχι μονάχα δέν πεινάνε, αλλά άφηνουν και τό ψωμί τους να μονηλιάη, πετώντας τό κατόπι στα σκουπίδια...

Μέζωνε τους Σαρακηνούς του — άσυγκράτητους πεία, μόλις έμαθαν τα νέα — κι' έλυνε άμέσως την πομορσία.

Κι' ό γηραιός φρούραχος, δαρυόβροχος, άφού φίλησε με συγκίνηση τό νεαρό δούκα, τον έσπρωξε μονάχος του στην άγκαλιά της Ίσαβέλλας.

—Τό όνομά σου είνε άντάξιο της, του έλεε αλλά, κι' ό χαρακτήρας σου με τό μυαλό σου οδύνην ολότελα τη φτώχεια σου!...

λοι για τα οικογενειακά της αίσθηματά. Η διαρκής φροντίδα να προσφέρει όση περισσότερη μπόρει εύτυχία στους δικούς της, είνε γι' αυτή άνεξάντηλη πηγή ίκανοποίησεως. Κάτω από την πόσα της νοιώθει κανείς τό χορτσιάκι, που έπωφελείται απ' την άπουσία της μητέρας του. Αυτό όμως δέν τό αντίλαβάνοντα, παρά μόνον όσοι την πλησιάζουν πολύ. Γιατί από μαζουά θέλει να δίνη την έντύπωση πώς είνε κομμάτι ζαζαί...

Έχει ένα φίνο γούστο του άστείου, αλλά δέν τό δείχνει, παρά άφαιά και πού. Κάθε γελοίο τη διασχεδάει. Μ' όλο τό σεμνόντιμο ύφος που παίρνει, της άρέσουν ή...άνοιχτές λιγο ιστορίες — μα όχι τό πολύ άσιν.

\*\*\*

Όταν είνε κοιμασμένη, δέν γάνεται σέ περιττούς τύπους εύγενείας. Παρακαλεί τους καλεσμένους της — όταν έχει καλεσμένους — να την άποχαρηνίσουν και πηγαίνει να πλαγιάση. Κανείς δέν προσβάλλεται γι' αυτό ποτέ. Είνε ό τέλειος τύπος του διπλολάτου, χωρίς στην έπιφολυκτιστικότητα της και στο χαριτωμένο τάξ, που δείχνει σέ κάθε δώσολη περίπτωση. Της άρέσει ή κοινωνική ζωή. Ένδιαφέρεται τρομερά για κάθε τι που άνάγεται στην όμορφολογία, τη χαρομαντεία, την κάθε είδους μαντεία και άγνωστία, χωρίς όμως να πιστεύη κατά βάθος τίποτ' απ' αυτά.

Μιλάει καλά τό γαλλικά. Άλλωστε, κοιτουμίλαει όλες τις γλώσσες. Γελεί σπανίως... όταν είνε γελιό, τό γέλιο της είνε ειλζοινής, τραταχτό και μεταδοτικό. Όταν είνε κοιμασμένη, ή φωνή της γίνεται στοιγνή κάποιος.

Είνε πολύτιμη φίλη και λυσσαλέα έχθρά. Άγαπάει τις συντροφίες και ποτέ σχεδόν δέν μένει μόνη. Έχει κάποια φίλια στο σνομπισά, μα κατά βάθος είνε ή δημοκρατικώτερη γυναίκα που είδα. Θά της άρεσε να κατινίη, με ό κατινός την περάσει. Τρελλάνεται για τα γλάκι και για τό άνδροιά άφαιματά. Απτή πάντα διαλέγει τις μυροδιές του άνδρός της. Έξοει να στολήση ένα σπιτι με γούστο και νίναται καλά, έν και λιγάκι άπρηχασμένα. Έκδηλώνει κάποτε κάποια ζήλεια μπρός σέ καμιά γυναίκα ψηλοίγνη, μα ή ζήλοτυπία της απτή δέν είνε σοβαρή, την ίποκρίνεται μάλλον για να νίναται κοιβεήτα. Έξοει καλά και έπιμαίει πολύ τό πλεονέκτημα που της δίνει τό ότι είνε μαχοζαχομωμένη. Ένδιαφέρεται για τά ζήτη των άνδρών. Πολλοί άνδρες της έμναν αντιπαθητικοί έξ αίτίας των χειρών τους.

Την Μαίρη Πικφορδ ή την λατρεύει κανείς ή την άπεχθάνεται. Αυτό τό Έξοει και ή ίδια και ζατέγει τό άνεκτίμητο προσόν να προαλή κατ' άρέσειαν την συμπάθεια ή την αντίπαθεια.

Πολλοί άνθρωποι φαντάζονται πώς γνωρίζουν τη Μαίρη, μα πραγματικά κανείς δέν την γνωρίζει. Άντιθέτως απτή είνε ίκανή να κρίνη έναν άνθρωπο ύστερ' από σνομιλία πέντε λεπτόων. Προκαλεί έκμυστηρήσεις, τις έκμυστηρήσεις των άλλων, απτή όμως δέν έκμυστηρένετα ποτέ τίποτε και σέ κανένα. Θέλει να μένη στην ίστορία. Κιά, λαμβανόμενος υπ' όψην ότι έπέτυχε πάντοτε ό,τι έβαλε στο νού της, χωρίς στη δραστηριότητα και την έπιμονή της, πιστεύω πώς κι' αυτό θα τό κατορθώση, ύστες κατορθώσεως και όλα τ' άλλα.

ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΦΑΙΡΜΑΝΚΣ, Υιός

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ

Ο ΝΤΕΒΕΤ ΚΑΙ ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ

Τρεις Άγγλοι στρατιώτες συνελήφθησαν κάποτε αιχμάλωτοι από τους άνδρας του περιφημου άσχημού των Μπόες Ντέβεντ, κοντά στο Λίνδλεϊ. Ωδηγήθησαν λοιπόν ένώπιον του Ντέβεντ, ό όποιος, άφού τους ζήτησε, σκέφτηκε λίγο και τους έλεε :

—Σας άποδίδω την έλευθερία σας, τένα της Άγγλίας, από τον όρον να δώσετε ένα γράμμα μου στο στρατηγό σας, τον σερ Ροϊνδλ.

—Όσοι άγαπάτε, έξοχότατε, άπάντησαν συγχνημένοι οι αιχμάλωτοι.

Ο Ντέβεντ έγραψε τό γράμμα, τό σφράγισε, κι' άφού τό παρέδωσε στους αιχμάλωτους, τους άφησε έλευθέρους. Όταν αυτοί φθάσαν στο στρατόπεδο του Ροϊνδλ, τρέξανε να του παραδώσουν τό γράμμα. Ο Άγγλος στρατηγός τό άνοιξε και διάβασε τα έξής :

«Άγαπητέ συνάδελφε, κρατήσε σάς παρακάτω τους τρεις αυτούς κακομοίρηδες. Άνα τους χρειαστώ, σάς τους έναπαίρω. Υμέτερος, Ντέβεντ.»



Η Μαίρη Πικφορδ.